

der til, og nu slet ikke. Flertallets Endring get vedtoges med stor Majoritet.

Der forelaa altsaa nu en Beslutning af Tinget i Retning af en bøgstavelig Opfyldelse af Grundlovens § 32, og straks, da Materialet fra Folketællingen i 1890 var bearbejdet, blev den 10de Januar 1891 af Indenrigsminister Jørgen Løv forelagt et Lovforslag om 137 Kredse, nemlig 136 for det egentlige Danmark med en Befolkning af 2,172,205 (altsaa gennemsnitlig 15,972 for hver Kreds) og en paa Færøerne med 12,954 Indbyggere. I Bemærkningerne fremhæves, at det i og for sig var lidet ønskeligt at gaa til en saadan Forøgelse, ogsaa fordi den Fremgangsmaade maatte føre til stadige Forandringer; men naar, der ikke kunde kommes frem ad anden Vej, havde man troet at kunne forsvare at fremsætte nærværende Forslag. Endvidere udtales, at Amtsgrænserne ere bibeholdte uden at det har voldt nogen som helst Ulempe ved en ligelig Fordeling mellem Amtene. Kun paa Fyn var det ene Amt blevet en Smule begunstiget paa det andets Bekostning. I Henseende til Inddelingen af de enkelte Kredse har man overalt, hvor Omstændighederne tillade det, søgt at bevare de gamle Kredse uforandrede, eller dog i enhver Kreds at samle en Hovedstamme af Lokalteter, som tidligere have udgjort Dele af en og samme Valgkreds. Man har derhos, saa vidt muligt, søgt at samle Kredse om de hidtil benyttede Valgsteder. Ved Anvendelse af dette Princip holdes ikke blot Vilkaarligheden væsentlig ude, men der opnaas ogsaa, at Vælgerne i hver Kreds lettest blive i Stand til hurtig at blive sammenarbejdede efter Forandringen.

Første Behandling fandt Sted 19de Januar (se Spalte 2438—2492). Høgsbro og Høimark anerkendte, at Ministeren havde med Hensyn til Kredsenes Antal rettet sig efter Folketingets Beslutning i 1887, men beklagede, at det samme ikke var Tilfældet med Amtsgrænserne og Valgstederne, og anførte Eksempler paa det uheldige deri. Berg anerkendte ogsaa Forslagets Grundlovs-

mæssighed og Upartiskhed. En Grundlovsforandring havde sikkert været det bedste; men en saadan var vel under de forhaandenværende Tilstande umulig. Indenrigsministeren udtalte ligesom før, at det nyttede jo ikke at komme og sige: „Vi foreslaa en Grundlovsforandring, naar der ikke er mindste Udsigt eller Haab om at gennemføre en saadan“. Gad forsvarede Forslaget, men var i øvrigt mod saa stor en Forøgelse. Scharring ligeledes, og i Anledning af Spørgsmaalet om Amtsgrænserne gjorde han opmærksom paa, at man i alt Fald ikke ved denne Lejlighed burde bortstjyde dem, saa længe der kunde være Spørgsmaal om Afstemning i større Kredse, om Forholdstalsvalg o. s. v.

Den 30te Marts 1891 afgaves af Udvalgets Formand Høgsbro en Beretning, der meddelte, at Flertallet for at opnaa større Lighed i Kredsenes, havde været nødt til at se bort fra Amtsgrænserne, og at man i Lighed med, hvad der var sket i 1849, havde givet de tyndt befolkede Egne i Sylland lidt mindre Kredse, hvorved der var taget en Kreds fra Sjælland og lagt til Sylland. Et Medlem af et Underudvalg (Gad) sluttede sig til Regeringsforslaget med nogle mindre Endringer i Kjøbenhavn og Vendsyssel. Underudvalgets to Forslag forelaa for det samlede Udvalg i et Møde den 24de Marts, men kom ikke til nøjere Drøftelse paa Grund af den korte Tid, der var tilbage, inden Samlingens Slutning.

Den 8de Oktober 1891 blev Lovforslaget igen forelagt i samme Skikkelse. Forslaget kom til Behandling 26de Oktober (se Spalte 622—57). Scharring foretrak for Kjøbenhavns Vedkommende Mindretallets fra forrige Aar for Regeringens Forslag, og ansaa i det hele den omtrentlige Lighed i Kredsenes Størrelse for det vigtigste; ønskede i øvrigt helst en Grundlovsforandring.

Falkenstjerne var enig med ham i, at et Folketing paa 137 Medlemmer var noget af en Uforholdsmæssighed. Han troede, at